



## Wat ik droomde

Ik droomde van een leven  
waar alles mooi was en fijn  
van een leven zonder regen  
alleen maar zonneshijn.

Ik droomde van een leven  
zonder oorlog, vervuiling of pijn  
van een leven vol met bloemen  
en een heel groot zacht konijn.

Ik droomde van een watertuin  
met een hele grote plas  
waarin van alles woonde, leefde  
bij een grote pluim van gras.

Ik droomde van dat water,  
dat water in die plas  
waar zo mooi de zon op scheen  
ik weet nog hoe het was.

Het glinsterde en het schitterde  
me prachtig tegemoet  
voorzichtig stond ik er te kijken  
met een vol gemoed.

Ik kon daar even zitten  
mijn voeten in het zand  
het water zachtjes kabbelend  
naar de waterkant.

Nu weet ik dat het leven  
niet altijd zo kan zijn  
zo zonder oorlog, ziekte, regen  
en altijd zonneshijn.

Want soms moet een mens iets leren  
al doet het nog zo'n pijn  
maar dat hele, hele erge  
dat hoeft toch niet zo te zijn?

Zo heb ik wel onthouden  
hoe ik in die tuin kan zijn  
die vol is met vogels en vlinders  
in een stille zonneshijn.

En hoe ik op dat water  
dat water in die plas  
die mooie glinster kan zien schijnen  
zo helder als van glas.

Ik kan het in mezelf zien  
ik weet het hoort bij mij  
het is hoe ik van binnen ben  
en dat maakt me blij.

Soms kan ik het niet voelen  
is het niet fijn om me heen  
ik loop wat aan te rommelen  
stoot mijn grote teen.

Dan weet ik dat ik vergeten ben  
van die tuin daar in mezelf  
waar ik altijd weer naar terug kan gaan  
al gaat het niet vanzelf.

Soms wil ik het even niet weten  
ben boos op alles en iedereen  
ben vooral dan heel verdrietig  
waar zijn mijn vrienden heen?

Dan hoor ik ineens een stemmetje  
de woorden maken me blij  
ze verwijzen me naar mijn tuintje  
en dan zie ik: daar zijn 'zij'.

Mijn vrienden en familie  
ja iedereen is er bij  
we zijn met elkaar verbonden  
en toch zijn we allemaal vrij.

Want elk mens heeft zo'n tuintje  
met vlinders of een elf  
en water met een schittering  
dat hij kan zien in zichzelf.

En als ik er niet bij kan  
dan roep ik zachtjes waar,  
waar ben je nu gebleven?  
en maak ik dit gebaar.

Gewoon zo in mezelf  
niemand hoeft het te zien  
mijn handen heel zachtjes bij elkaar  
en mijn ogen dicht misschien.

Ik maak een knikje naar mezelf  
en zeg: "daar ben ik dan,  
zullen we weer samen verder gaan  
dat lijkt me het beste plan".

Heel even wordt het stil in mij  
of alles even verdween  
iets van vrede en vertrouwen  
iets zachts komt om me heen.

Samen met die glinstering  
die ik heb gezien

die me kracht geeft en het weten  
morgen misschien.

Morgen is er een leven  
zoals ik graag dromen wou  
een leven zonder oorlog  
een leven voor mij en jou.

Vol hoop en vol troost  
vol vriendschap, geen pijn  
waar we gelukkig, in liefde  
gewoon samen kunnen zijn.  
Waar de zeeën schoon zijn  
dolfijnen heel blij  
velden vol bloemen  
en plaats voor de bij.

Maar hoe we ook dromen  
het gaat om jou en mij  
laten we nu allebei meedoen  
dan gaan we zij aan zij.

In vrijheid, in vertrouwen  
en ieder vanuit zichzelf  
dan zijn we aan het bouwen  
het wordt een groot 'gewelf.'

Ieder doet wat hij graag doet en kan  
samen vormen we één geheel  
een bundeling van schittering  
en alles heeft zijn deel.

En al is morgen nog niet nu  
worden we niet voor alles gespaard  
ik ben blij met het leven  
is het niet de moeite waard?